

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 23, Nummer 1
Jan-Feb-Maart 2017
Afgiftekantoor: 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Menen

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

In tijden van onzekerheid ...	2
Terug van weggeweest / Wel en Wee	3
Een Tapori-vriendengroep in West-Vlaanderen	7
Je had beter moeten weten	8
Mijn man houdt niet van Kerstmis	10
Malle—Zoersel: Tapori Benefiet 29 april 2017	13
Praktische informatie	14

IN TIJDEN VAN ONZEKERHEID ... KIEZEN VOOR HET TIJDLOZE EN ONZEKERE NU

Tijdens de jaarwissel worden zoveel wensen uitgesproken: een goede gezondheid, geluk, succes, vrede in de wereld, dat het ons allemaal goed mag gaan... Ook in deze onzekere tijd waar vaste waarden grond lijken te verliezen, een omgekeerde "heilige oorlog" dreigt en Europa overspoeld wordt door een tsunami van zogenaamd "andere" mensen.

Ook in Ecuador en in Tapori blijft leven met onzekerheden een werkelijkheid en een kunst. Op drie januari kreeg ik van Ximena, die in Tapori het revalidatielukkig coördineert, volgende mail:

"Ik kan je vertellen dat de situatie hier weer "mierenkleur" heeft (d.w.z. rood van gespannen verwachting en onzekerheid). Vanwege het Ministerie van Sociale Zaken kregen we nog steeds geen antwoord of we al dan niet en eventueel onder welke vorm mogen verdergaan met de dagopvang voor kinderen, jongeren en volwassenen met een beperking. We schreven een brief naar de regionale dienstverantwoordelijke. En vandaag kregen we van haar te horen dat ook zij wacht op een antwoord vanwege het nationaal secretariaat. Ondertussen kunnen we best gewoon voortdoen... in afwachting van een antwoord... en dan zullen we wel weer verder zien".

En Ivonne, die zich alle personeelszaken aantrekt, schreef:

"Ja, we zijn weer gestart... met veel onzekerheden want eigenlijk weten een aantal personeelsleden niet of ze verder bij ons aan het werk kunnen blijven. Maar in afwachting van een antwoord van het Ministerie, heb ik aan iedereen gevraagd om gewoon voort te doen."

Gewoon voortdoen zonder zekerheden, zonder alle touwtjes in handen te hebben, soms gewoon terug naar de essentie, zonder alles te begrijpen en zonder helemaal grip te hebben op de dingen.

"Gewoon goed voortdoen..., vanuit een niet-weten mezelf soms uit handen gevende, in vertrouwen dat het allemaal goed komt", soms is het de enige rustgevende weg. Verder in deze nieuwsbrief vind je twee schrijfsels die hier mooi allusie op maken.

Veel leesplezier en tot later., Inge.

TERUG VAN WEGGEWEEST OF WEG VAN TERUGGEWEEST...

Het was twintig jaar geleden dat ik nog eens Kerstmis en Nieuwjaar vierde in België. Het was ook twintig jaar geleden dat Saulo en ik in de kerk van Moorsele trouwden. Het was mooi om na al die tijd nog eens terug te zijn in de winter en te mogen voelen dat ik er nog steeds niet weg ben. Het was bijzonder op veel manieren, om te beginnen omdat voor de eerste keer twee van onze kinderen me stonden op te wachten in de luchthaven. Nu ja... "opwachten"... het zouden geen Ecuadoraantjes zijn als zij niet te laat zouden geweest zijn.

De vriendenbijeenkomst op tien december was mooi en ook overweldigend. Eerlijk gezegd, ik hield er zelf een wat overdonderd gevoel aan over, want er was vaak alleen maar tijd om goeiedag en tot ziens te zeggen. Jullie Ecuador- en Tapani-verhalen blijven me bij en het meest verrassende moment was toen ik vroeg wie al eens, of meerdere keren, bij ons geweest was. Op de foto's die toen genomen werden kan je zien dat veel meer dan de helft van de aanwezigen heel blij zijn of haar hand opstak en de blikken van diegenen die hun hand niet opstaken waren vol verrassing en ongeloof. Misschien zorgt dit er wel voor dat jullie ook de stap zetten om eens naar hier te komen. Ik hoop in ieder geval dat jullie door dit Tapani-moment elkaar ook wat meer hebben leren kennen. Het fotoboekje getuigt in ieder geval van geanimeerde gesprekken bij een rijkelijk gevulde koffie- en desserttafel en de Ecuadoraanse broodjes konden niet snel genoeg klaargemaakt worden. De artisanaat-standjes in de school en in de kerk voorzagen jullie van warme dekentjes en we weten ondertussen ook dat we volgend jaar veel meer van die dikke gebreide kousen mogen meebrengen. Een heel gewaardeerd rustpunt was het verhaal over "Wat er toen gebeurde" en "Mille Cherubini in Coro" brachten me even in de hemel. Hartelijk dankjewel aan iedereen die meehielp voor, tijdens of na deze dag.

Kerstmis zelf was "zalig" zoals Kerstmis hoort te zijn: op kerstavond in alle eenvoud samen met Sarah bij papa en mama iets lekkers eten en 's anderendaags familiefeest met een druk becommentarieerde foto-dia-reportage die begon met een trouwfoto van papa en mama en de kinder- en jeugdijaren van elk van ons drie overliep. En meer nog dan het hartelijk lachen met onze "eponge" zwembroekjes, elk haar kleur, mogen we dit zeker onthouden: we hebben het zo goed gehad.

Op kerstavond was er ook nog de mis in Steenkerke met Willem Vermandere, ook in alle eenvoud en met oude kerstliedjes die ik in geen jaren meer gehoord had. Kennen jullie dat liedje nog: "van cher ami tot in de knie... wij zijn driekoningskinderen... a la beline postiljon... sa pater trok naar vendelo van cher ami"? We zongen het vroeger... maar ik had nooit stilgestaan bij de tekst... Wie wil, moet de tekst van dat liedje eens lezen op de volgende website: http://liedjeskist.nl/liedjes_a-z/w-liedjes/wij_komen_van_oosten.htm. Bij voorbaat hartelijk dank aan wie mij kan uitleggen wie "sa pater" is en wat het zinnetje "van cher ami tot in de knie" wil zeggen... !

Oudejaar mochten we vieren met goeie vrienden die ons anders even na midernacht Belgische tijd in Ecuador opbellen. We zorgden voor enkele Ecuadoraanse oudejaarsavond-tradities, vol bijgeloof dat ondertussen misschien toch

wel mooie (examen)resultaten heeft opgeleverd: op overgangs- en crisismomenten eendjes-geel ondergoed aandoen, al je leed van het voorbije jaar neerschrijven onder de vorm van een testament en dat mee verbranden met een zelfgemaakte pop (waar Saulo traditiegetrouw elk jaar zijn belastingpapieren in steekt). Als je dan om middernacht over die brandende pop springt, geraak je gezuiverd van alle kommer en kwel in het volgende jaar. En dan moet je ondertussen ook nog proberen om 12 druiven binnen de eerste minuut van het nieuwe jaar op te eten. Waarom en waarvoor is me nog steeds niet duidelijk maar de chocoladedruivetrossen van bakker De Spegelaere uit Brugge zorgden ervoor dat nieuwjaarse “zoete” ingezet werd.

En er waren nog veel mooie momenten. Om er maar enkele te noemen: een ontbijt en ochtendlijke wandeling in de Antwerpse Kempen; lange strandwandelingen met goeie babbels; lekkere mossels en bouillabaisse en witloof-met-hesp en nog meer lekkere Vlaamse kost; onze huwelijksverjaardag mogen vieren met John; vertellen over Tabori en over Ecuador zowel voor wie voor het eerst hierover hoorde als voor mensen die ons sinds jaar en dag kennen en het land zelfs al meer doorreisden dan ik; Leuven met veel herinneringen en nog steeds een plek om veel te leren, er te mogen zijn en je weg te zoeken... richting Utopia?

In alle drukte bracht de zee ons rust. Met uitzicht op eindeloze deining en verre einders werd heel intens gestudeerd, getwijfeld, herpakt, gememoriseerd en gefilosofeerd, in verwoede pogingen om de wereld beter te begrijpen of die op zijn minst leefbaarder en mooier te maken voor wie minder geluk en kansen heeft. We leerden de zee ook beter kennen en we ontdekten dat er één iets is dat we zonder enig digitaal apparaat of ander technisch snufje op hetzelfde moment in België en in Ecuador kunnen zien: Ik zag er de volle maan bij dageraad in zee ondergaan ... op hetzelfde moment dat Saulo in Ecuador net voor het slapengaan de maan achter de Cayambe zag opkomen...

Bij mijn terugkeer stond de kerstboom hier nog altijd en vierden we in omgekeerde volgorde eerst Driekoningen met een lekkere amandeltaart die ik leerde bakken dankzij Sarah en haar vriendinnen die vorige zomer Machu Picchu bedwongen. Op Lichtmis bakten we pannenkoeken en verbrandden we de kerstboom. En op de verjaardag van Lien aten we met de ganse familie kalkoen-met-appeltjes-en-veenbessensaus. Ondertussen is het hier carnavalweekend, net voor de vasten begint, en zijn we weer mee met de draad. Om maar te zeggen dat het mooi is om tradities in ere te houden, waar ook ter wereld.

24 februari 2017
Inge.

PS: Gezien de eindejaarsfeesten vaak voor wat extra kilootjes zorgen, maken we in deze Vogel van Papier geen plaats voor “Tabori culinair”. En het financieel verslag 2016 en de begroting 2017 houden we tegoed voor de volgende nieuwsbrief. Gezien het Ecuadoraanse Ministerie van Sociale Zaken met vertraging werkt, kon de eindafrekening voor 2016 nu pas gemaakt worden. En de overeenkomst in verband met subsidie voor het dagcentrum voor 2017 werd eergisteren pas ondertekend..., gelukkig met terugwerkende kracht vanaf 1 januari.

Wel en wee ... (I)

Vrijdag 20 januari: terug 'thuis'

Voilà, we zijn weer in Zambiza, gezond en wel na een goeie nacht in het hotel in Amsterdam met een ontbijtbuffet dat ik tevoren nog nooit gezien heb, denk ik. Jammer dat ik niet veel kon eten om niet opgeblazen op het vliegtuig te zitten. Eigenlijk zorgde die vertraging er wel voor dat het zo een rustiger reis werd, althans in het begin. Ik heb goed kunnen werken (waarover later meer)... maar plots een mededeling van de hoofdsteward... of er een dokter aan boord was... Een kindje van 1 jaar 5 maanden dat heel slap was met koorts, uitgedroogd, nu en dan een lelijke hoest, lage zuurstofsaturatie en snelle ademhaling... hoogst waarschijnlijk een longontsteking. Met paracetamol, rehydratie en wat zuurstof hebben we het stabiel kunnen houden en kon ik zo nog een tussenlanding, met dus nog meer vertraging, vermijden. Maar voor die mama was het echt tsjolen, toch wel zwaar hoor.

Nu goed, we zijn er dus weer ingevlogen en ik ben weer bij mijn gekend en ook geliefd volk (de eersten die ik zag bij aankomst in de luchthaven in Quito waren een hele groep patiënten uit Pomasqui die ook stonden te wachten op iemand die van Spanje kwam). Nu nog wat kippensoep eten, koffers uitladen, nog een beetje vertellen en voorzeker vroeg in bed.

Dankjewel voor al het mooie van de voorbije dagen en weken. Het is zo goed geweest, dagen met herinnerin-

gen om te koesteren, ook vol eenvoud en dankbaarheid.

Zondag 29 januari:

Ondertussen zijn we al weer goed op dreef in Ecuador, zowel thuis als in Tapori. De kinderen zijn goed aan het studeren, zowel hier als in Leuven. Vanaf morgen hebben Lien, Elisa en Amelie de ganse week examens, als afsluiting van het eerste semester. Hier is het schooljaar immers verdeeld in twee semesters, en niet in drie trimesters zoals in België. Er wordt goed gewerkt en ook hier mag ik dezer dagen dus mee aanzitten aan de grote keukentafel die in studeertafel omgetoverd is.

Ook in Tapori ben ik al weer goed ingewerkt. Het doet me vooral deugd om te zien dat enkele mensen van de directie, in dit geval Cristina die voorzitter is en Ximena, die de ganse coördinatie van het revalidatieluik op zich neemt, echt goed hun best doen en de organisatie en alle Ecuadoraanse subsidie- en regelgevingen goed navolgen en er hun inbreng in doen. En dan is er nog Ivonne, die voor alle praktische kantjes onmiddellijk gereed staat. En in het medische werkt Kathy heel verantwoordelijk. Dus was het een blij weerzien en eigenlijk gewoon weer inspringen. Ik was ook heel blij om veel kinderen weer even te mogen vastpakken, te zien dat Mayra zo blij was dat ik terug was, zoveel mooie blikken die veel zegden. Dat deed deugd. Ik bracht ook goed verslag uit van wat er in België gebeurd

Wel en wee ... (2)

is de voorbije weken rond Taporí, en ook dat maakte iedereen blij. Er werd al veel gekeken in het foto-boekje dat je maakte, Dany, over de vriendendag. 't Was mooi om te zien hoe mensen hier naar keken, wie ze zich herinnerden, de opmerkingen en welke vragen er gesteld werden. Het blijft heel hartverwarmend dat zoveel mensen in Taporí blijven geloven.

Vrijdag 10 februari: een mooie consultatie

In bijlage nog enkele fotootjes van Doménica, het kindje waarover ik in de vorige vogel van papier schreef, ons eerste kindje van wie we van in de buik wisten dat ze een handicap zou hebben door een erfelijk syndroom, een kindje met wie ik dus een speciale band heb van in den buik. Het was een mooie consultatie vorige week: haar mama enerzijds met heel veel schrik, schrik om het kindje snel weer te verliezen, net als haar zusje dat hetzelfde syndroom had, bang om graag te zien, maar eigenlijk niet anders kunnende dan het kind zo graag te zien. En Doménica zelf die met een lach op haar gezicht luisterde naar het mooie muziekje uit de speelmobiel, voelend aan de zachte pluuche. Een mooi kind.

Zondag 12 februari: lekker eten en verkiezingsstrijd op komst

Gisteren was hier een rustige zater-

dag en we aten deze middag samen met de burens: als aperitiefke een zelfgemaakt "gerookte-forellen-moeske" en als hoofdgerecht "pastel de choclo" gemaakt met verse jonge maiskes uit den hof. Dat is een Chileense ovenschotel met gehakt, ei, olijfjes, rozijnen en een deeg van gekookte mais, melk, eieren en een beetje boter, en bovenop nog een laagske suiker. Ge denkt voorzeker dat dat op niets trekt... maar 't is heel lekker. En als dessertje amandeltaart en/of pannacotta-met-gember-munt-en-ananas... Moet er nog meer zijn? Gepalaver over de verkiezingen van komende week... Ik ben benieuwd wie er zal winnen, hoogst waarschijnlijk met een tweede ronde.

Woensdag 22 februari: een beetje de realiteit...centen uit Kontinenten en uit Vriendengroep Taporí

Cristina, voorzitter van onze V.Z.W. en ook verantwoordelijk voor de boekhouding, vraagt me gisteren om een nieuwe Taporí-overschrijving te doen. Naar gewoonte lopen de stortingen van het Ministerie van Sociale Zaken drie tot vier maanden achter, zodat we vijf maandlonen en het eten voor het dagcentrum zolang moeten voorschieten. Ik deed daarnet al de interne overschrijving naar de lopende rekening van de Taporí-vrienden. Bij deze dus de vraag of je, liefst nog deze week, 20.000 usd

Wel en wee ... (3)

(goed voor ongeveer 19.200 euro) jaarlijks, de verantwoording van de kan overschrijven naar de Taporirekening in de Banco Internacional. bestedingen binnen Tapori: we blijven er bij dat jullie daar recht op hebben
Noot : in Vogel 2017/2 komt, zoals hebben

Een Tapori-vriendengroep in West-Vlaanderen

Beste Tapori vrienden,

De Vogel van Papier valt om de drie maanden, hetzij online of in papieren vorm, in uw bus, op de één of andere wijze een teken van uw sympathie voor Tapori.

Misschien wil je méér dan sympathisant zijn en wil je af en toe meedenken, mee zoeken hoe we Tapori kunnen helpen, hoe we meer mensen kunnen sensibiliseren om voor Tapori iets te betekenen. Misschien wil je ook (of opnieuw) de handen uit de mouwen steken als er iets georganiseerd wordt, zoals op 10 december laatstleden op de Taporivriendendag in Moorsele.

Er zijn al Taporivriendengroepen/solidariteitsgroepen in de Antwerpse Kempen. Hun organisatietalent en aanstekelijke creativiteit leidden al tot schitterende resultaten, waar wij bijzonder veel bewondering en waardering voor hebben. Hier in West-Vlaanderen, meer bepaald in Wevelgem/Moorsele waar de roots liggen van Inge, willen wij graag ook met een officiële Tapori-vriendengroep starten. We laten er geen gras over groeien, want eind april beleggen we een eerste bijeenkomst met iedereen die erbij wil zijn.

Concreet: wij zoeken mensen die in een kerngroep willen meewerken, maar daarnaast ook veel mensen die zich geroepen voelen om mee te werken als er iets georganiseerd wordt, een ruime groep waarop wij kunnen rekenen voor allerlei taken of klusjes.

Voel je vrij om je verder te informeren of om je naam op te geven, maar doe het snel zodat we in gang kunnen schieten! We willen onze Tapori-dromen graag realiseren! Alvast bedankt om liefst met velen te reageren!!!

Je kan contact opnemen met Agnes Bruneel via mail (abruneel@scarlet.be) of telefoon (0486/25 38 27).

Groetjes, Dany Taelman, Mieke Baes en Agnes Bruneel

JE HAD BETER MOETEN WETEN...

“Je wist toch dat je opnieuw een ongelukkig kind ter wereld zou brengen! Waarom dan toch weer een nieuwe zwangerschap met dezelfde miserie? Alleen maar nutteloze onkosten. Je zou beter moeten weten.”

Dat waren de woorden van de verloskundige in de Hoofd-Materniteit van Quito die de mama van het kindje op de foto moest horen toen ze op controle ging. Ze had al een kindje met hetzelfde syndroom gehad: Brittany, over wie ik een jaar of vijf geleden vertelde. Zij werd twee jaar oud en woog 22 kilogram toen ze stierf. Samen met enkele specialisten onderkenden we het syndroom en brachten het in kaart, want in Tapani kennen we ook nog twee verre, heel verre neefjes, met hetzelfde syndroom. Maar medisch kregen we bij Brittany geen controle over de gewichtstoename, die een gevolg was van een slechte insuline en glucose-balans.

Ook Doménica heeft, net zoals haar zusje, hetzelfde “autosomaal recessief syndroom” dat het gezichtsvermogen en de hormonale werking van het lichaam treft. “Autosomaal recessief” betekent dat beide ouders drager zijn van hetzelfde “zieke” gen. Zelf hebben ze het syndroom niet, omdat ze naast het zieke ook nog een gezond gen hebben dat de juiste informatie voor een goede ontwikkeling en werking van deze organen en systemen geeft. Bij autosomaal recessieve aandoeningen heb je bij elke zwangerschap 25 % kans dat het kind van beide ouders het “zieke” gen erft. Dan beschikt het kind over geen “juiste” informatie, met de ontwikkeling van de ziekte of het syndroom tot gevolg.

Haar ouders wisten dit allemaal, maar wilden heel graag een nieuw kind, liefst een gezond kind. Ze gingen bij dokters te rade. Er werd gesproken over “pre-implantatie genetische diagnose” (1) en toen de zwangerschap een feit was over prenatale diagnostiek. En toen het vaststond dat ook dit kindje hetzelfde syndroom had over de mogelijkheid van abortus... maar het bleef allemaal bij theoretische uitleg. Want in werkelijkheid zijn in Ecuador noch de pre-implantatie genetische diagnose noch abortus mogelijk. Dit laatste is bij wet verboden. En hun geloof speelde ook heel erg mee, zowel in hun vertrouwen dat ze een gezond kind zouden krijgen als toen het niet zo bleek te zijn.

Ondertussen is Doménica geboren en ontwikkelt ze dezelfde symptomen als haar zus. We konden er wel voor zorgen dat ze in betere omstandigheden geboren werd en dat er zich op dat kritisch moment geen complicaties voordeden. Wetenschappelijke literatuur over dit syndroom biedt nu ook de kans tot een betere medische behandeling en we lopen niet meer achter op de zaken.

(1) Opsporen van chromosomale of genetische afwijkingen in embryo's die zijn ontstaan tijdens een IVF-behandeling vooraleer deze embryo's in de baarmoeder worden teruggeplaatst. (<https://www.uzleuven.be/nl/pgd>)

Misschien eindigt ook dit verhaal triest, want het blijft medisch gezien heel moeilijk. Maar één zaak is zeker: Doménica is geen ongelukkig kind en dat hebben we grotendeels wel zelf in de hand. Zoals elke baby geniet ze van geknuffel en gekietel van haar papa, van een badje en de warme melk van haar mama. Ze lacht onder-tussen al wanneer je haar aanspreekt en haar handje vasthoudt. Ongelukkig... neen, helemaal niet... Het had anders of ... helemaal niet mogen zijn...

"Mijn man houdt niet van Kerstmis"

Kerstinterview met Inge Debrouwere – "De Bond" – 16 december 2016)

(Chris Dutry)

Ze woont al een kwarteeuw in Ecuador, samen met haar man Saulo en hun vier dochters. Dit jaar mag Inge Debrouwere de eindejaarsfeesten opnieuw hier vieren. Haar twee oudste dochters, Sarah en Lien, studeren allebei in Leuven en ook haar ouders zijn blij hun dochter weer voor even in hun midden te hebben. We maakten van de gelegenheid gebruik om in haar studentenstad een verrassend levensverhaal te beluisteren.

"Toen ik een cursus volgde om ngo-coöperant te worden, kregen we onder meer een opdracht om de kiemen van onze interesse voor werken in het Zuiden op te sporen. Waarom had ik mij tijdens mijn opleiding tot huisarts voor die stage in Chili geïnteresseerd? Dat lag toch niet alleen aan mijn medestudenten die het jaar voordien naar Peru waren getrokken? Ik moest verder in de tijd gaan om iets anders op het spoor te komen. Zo kwam ik bij mijn prilste herinnering van toen ik nauwelijks vier jaar oud was. Ik had een zwart-witfoto ontvreemd uit de lade waarin mijn ouders hun foto's bewaarden, een foto van 'nonkel' Valeer. Dat was een oom van mijn vader die vanaf de jaren vijftig als missionaris in de Dominicaanse Republiek leefde. Vreemd dat ik juist die foto zo interessant vond... Allicht speelde toen al dat verlangen om mensen in een zwakkere positie te helpen? Het zat me blijkbaar wel wat in de genen, maar veel is me te beurt gevallen, zoals dat verliefd worden op mijn man.

In de achteruitkijkspiegel van het leven, zie je vaak een samenspel van toevalligheden die je leven in een bepaalde richting hebben gestuurd. Toen ik ruim tien jaar geleden *Het geheim van de kaarten* van de filosoof Jostein Gaarder las, vond ik mijn verwondering daarover helemaal terug. Sindsdien is elke dag iets bijzonders en leef ik goed en schoon."

Saulo

"Ik woon nu al te lang in Ecuador om nog te durven stellen dat ik daar de mensen wil 'ontwikkelen'. Ik ben gewoon heel dankbaar dat ik mijn bescheiden inbreng mag doen, als persoon en als arts. Die gelijkwaardigheid beleef ik ook in mijn relatie met mijn man die uit een arm milieu komt en het achtste kind van tien was. Zijn 85-jarige moeder is nooit naar school geweest en had al op haar veertiende haar eerste kind. Zelf was ze een weeskind, maar ze is er wonderwel in geslaagd om haar zeven zoons niet tot macho's, maar tot respectvolle mannen te laten uitgroeien.

Toen Saulo zeventien was, moedigde de dorpspriester hem aan om naar het seminarie te gaan. Voor hem was dat een unieke kans om te kunnen studeren. Na enkele jaren echter werden de spanningen met de traditionele kerkelijke opvattingen te groot en werd hij weggestuurd. Toen brak voor hem een moeilijke periode aan. Een tijdlang heeft hij als elektricien gewerkt in een textiel fabriek, maar daar heeft hij vooral een grote leegte in zijn bestaan ervaren. Vervulling en vreugde vond hij wél in het samen muziek maken met zijn vrienden. Saulo is nu zanger-muzikant en zijn muziekgroep Jayac is erg populair in Ecuador. Die *Quichua*-naam vind ik mooi: 'bitterzoetzuur'. Daarmee wordt meer complementari-

teit dan tegenstelling uitgedrukt. Verscheidenheid geeft immers 'smaak' aan het samenleven. Verschillen zijn vaak aanvullend en dat maakt je rijker, niet armer.

In 1992 was Jayac hier op uitnodiging van enkele studenten die de muziekgroep ginds hadden leren kennen. Een van mijn laatstejaarsexamens zat erop en ik las een boek als ontspanning in een Leuvense winkelstraat. Iets verderop hoorde ik muziek die zo te horen uit de Andes kwam. Plots was er enig tumult en ontspan er zich een discussie tussen de straatmuzikanten en een politieagent. Toen die agent herhaaldelijk vroeg of iemand Spaans kon vertalen, ben ik er naartoe gegaan om te bemiddelen tussen beide partijen. Dat was mijn eerste contact met Saulo... Hij bleef nog zes maanden in ons land en zo hebben we mekaar beter leren kennen. Ondertussen werkte ik als huisarts-inkberoepsopleiding in het West-Vlaamse Lauwe. Tijdens mijn vakantie trok ik voor het eerst naar Ecuador waar Saulo me ook in contact bracht met mensen die zich inzetten voor de armsten."

Tapori

"Nadat ik met Saulo ginds was gaan samenwonen, kwam ik terecht in een dorpje waar de pastoor, de vriend van Saulo, met een kinderdagverblijf wou starten. Al gauw evolueerde dat naar een soort Kind & Gezin, waarbij ook de gezondheid van de kinderen werd opgevolgd. Dat verplichtte me om mijn diploma als arts te homologeren. Na twee, drie jaar kwam er op zekere dag een moeder langs met haar kind dat een zware hersenverlamming had. Ze kwam echter op consultatie voor haar andere kind dat erg verkouden was. Ze had slechts één ticket gekocht voor dat zieke kind. Ik zag meteen dat het verlamde kind ook ziek was. Ik sprak haar aan over dat kindje met hersenverlamming. Ze was verrast dat er ook voor Fabricio die ze heel graag zag, beterschap mogelijk was. Ik vroeg haar of ze zijn revalidatie een kans wilde geven.

Vanuit mijn verleden heb ik een soort extra zintuig voor mensen met een beperking ontwikkeld. Zo nam ik als kind deel aan veertiendaagse samenkomsten voor kinderen die onder voogdij stonden of een fysieke beperking hadden. Pas veel later, tijdens mijn stagejaar als arts in Lauwe ging ik wekelijks een dag naar een instelling om er als vrijwilliger de kinderneuroloog bij te staan bij de intakegesprekken.

Vandaag beseft ik beter waarom ik me aangetrokken voel tot mensen met een beperking. Hun voornaamste levensdoel is niet een of andere prestatie te leveren, maar op een andere manier gelukkig te worden. Daar kunnen we veel van leren als we zelf gefrustreerd raken als we onze dromen niet kunnen realiseren. Vervolgens is er hun eerlijkheid. Kinderen of volwassenen met een beperking veinzen niet: ofwel zijn ze kwaad ofwel zijn ze blij. Dat vind ik diepmenselijk.

Eigenlijk is ons huidige project in Pomasqui – een dorp op zo'n tien kilometer ten noorden van de hoofdstad Quito – op de eerste plaats een eerstelijnsgezondheidscentrum dat dicht bij de lokale bevolking en zijn noden wil staan. Je treft er niet alleen een dagopvangcentrum voor revalidatie van kinderen en jongeren met een ernstige beperking aan. Er is ook een bibliotheek met huiswerkbegeleiding, een avondschool en een winkeltje waar zelfbereide gezonde voeding en zelfgemaakt artisanat verkocht wordt. Met de opbrengst daarvan kunnen we een deeltje van de lonen van onze medewerkers betalen.

We doopten het centrum *Tapori*. De inspiratie voor die naam haalde ik bij ATD, de Vierde Wereldbeweging van wijlen priester Joseph Wresinski. Op een van zijn reizen in India zocht hij contact met de straatboefjes die het treinstation waar hij was aangekomen, onveilig maakten. Hoewel de omstaanders hem aanraadden zich niet met die 'tapori' in

te laten, won hij hun vertrouwen. Zo ontdekte hij dat ze alles wat ze vonden of meegraaiden, steeds deelden met hun jongste broertjes en zusjes die thuis waren gebleven. De onvoorwaardelijke zorg voor mekaar van die arme kinderen trof Wresinski diep.

Van 2003 tot 2005 kon ik in het kader van een samenwerking tussen het Tropisch Instituut in Antwerpen en de Katholieke Universiteit van Quito een 'master' in Volksgezondheid volgen. Sindsdien leg ik me ook een beetje toe op onderzoek binnen de gezondheidszorg. Zo ben ik al een tijdje bezig met een doctoraatsonderzoek rond de relatie tussen arts en patiënt. Die verhouding is immers niet zo rechtlijnig als vaak wordt gedacht: er is een nood die de patiënt kenbaar maakt, waarvoor de arts dan een remedie zoekt. In werkelijkheid weet de patiënt vaak niet dat er oplossingen bestaan voor zijn probleem en vraagt hij er ook niet naar, zoals de mama van Fabricio. Je mag echter jouw oplossing niet opdringen, zeker in een andere cultuur. Dat neemt niet weg dat ik vind dat het onderwijs in de Andes te veel gericht is op louter reproduceren van kennis en te weinig op het zélf kritisch nadenken, naast die kennisoverdracht. Hier bij ons in Vlaanderen is het onderwijs excellent, maar de sfeer is te competitief. Zo ervaren mijn dochters het toch, die tot voor kort nog in Ecuador studeerden."

Kerstbroer

"Mijn man Saulo houdt niet van de kerstperiode. De kersttijd herinnert hem er immers aan dat de samenleving daar een verticale ladder met veel treden is. Altijd staat er wel iemand boven jou en dat moet blijkbaar heel duidelijk zijn. De familie van Saulo die op een van de laagste treden stond, moest steeds 'ontvangen'. Hijzelf zegt dat niet het voetbal, maar het *arribismo* dé nationale sport van Ecuador is (*arriba* betekent 'boven'). Iedereen probeert om op een hogere maatschappelijke trede te geraken en kijkt dan neer op hen die beneden bleven.

Saulo ergert zich samen met vele anderen aan *Hermano Navidad* (letterlijk: 'Broer Kerstmis'). Dan krijgen leerlingen uit de middelbare scholen een omschrijving mee van het gezin waaraan ze een kerstgeschenk zullen geven. Telkens weer is het een opgave om te beslissen wat er in die geschenkenmand moet steken: een kip, een taart, kledij of een cd'tje van Jayac? Bij ons blijft dat veeleer bescheiden, maar aan de sportzaal waar de cadeaus afgeleverd worden, staan er ook bestelwagens waar fietsen of tv-toestellen uitgeladen worden. In de sportzaal staan dan twee rijen mensen die in tegenovergestelde richting naar elkaar toe bewegen. Elk arm gezin krijgt een nummer en mag uit handen van een rijk gezin met het corresponderende nummer een kerstgeschenk ontvangen. Daar komt nauwelijks uitwisseling tussen gevers en ontvangers bij te pas. Bij de familie van Saulo werd Kerstmis dan ook niet echt gevierd. In ons gezin vullen we dat nu heel anders in, als een feest van licht en nieuw leven. En ook met uitwisseling van geschenkjes, maar dan onder gelijken.

Dit jaar wil ik graag naar de middernachtmis in de kerk van Steenkerke, vlakbij het huis van zanger Willem Vermandere. Ik ken zijn oudste dochter met wie ik samen het eerste jaar geneeskunde heb gestudeerd. Daarna heeft ze kunstgeschiedenis gestudeerd en is beeldhouwer geworden, in het voetspoor van haar vader. Ik kijk echt uit naar die viering en het weerzien met Els. Natuurlijk zal ik dan ook denken aan Saulo en mijn twee andere dochters die ginds aan ons zullen denken.

Het is natuurlijk niet plezant om straks mijn oudste dochters hier opnieuw achter te laten. Het troost me dat het slechts tijdelijk is en het is belangrijk voor hun toekomst. Zijzelf missen natuurlijk hun zussen en hun vriendinnen. Toch is voor mij het 'mogen' studeren een van de mooiste geschenken die ouders aan hun kinderen kunnen geven. Het doet dan ook pijn als je hier jongeren hoort klagen dat ze naar school 'moeten' gaan."

Werkgroep Malle—Zoersel 2017

Tapori Benefiet — 4de editie

Elk jaar een enorm succes.
Wie er al eens bij was weet dat het geweldig leuk is
en bijna altijd prachtig weer.

Ook voor wie niet onmiddellijk in de buurt woont:
toch eens kijken of je het in je agenda kan plannen !

En bovenal: de opbrengst gaat naar Tapori !
Allen daarheen !

TAPORI
> benefiet >

Wat ? Een feestelijk benefiet met
Kubb-tornooi, kinderani
matie, BBQ en feest

Waar ? Park Halle-Zoersel,
Kasteeldreef 55,
2980 Halle-Zoersel

Wanneer ? Zaterdag 29 april 2017
vanaf 14:00 uur

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito - Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

Of via Google
met de trefwoorden

"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge
0470/85.05.31
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag). GRAAG VERMELDING VAN NAAM EN VOORNAAM ZOALS OP IDENTITEITSKAART ivm een correct attest.

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere—Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)